

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ (ਮਿਸਲੇਨੀਅਸ)
ਜਿੰਦਰਾ ਲਾਲ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ
ਅਮਰ ਨਾਥ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ
ਬਨਾਮ
ਭੂਮੀ ਅਧਿਗ੍ਰਹਿਣ ਕੁਲੈਕਟਰ, ਕਾਂਗੜਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ
1962 ਦਾ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 1285

ਭੂਮੀ ਅਧਿਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ (1894 ਦਾ 1) - ਧਾਰਾ 11, 18 ਅਤੇ 30—ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਫਰਮਾਨ- ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਇਸ ਦੀ ਵੰਡ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਠਿਆ ਵਿਵਾਦ - ਪਾਰਟੀ ਦੁਖੀ ਹੈ- ਕੀ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭੂਮੀ ਅਧਿਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ, 1894 ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਧਿਰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫਰਮਾਨ ਜਾਂ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 18 ਅਧੀਨ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਅਜਿਹਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ, ਬੇਸ਼ਕ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਕੋਈ ਧਿਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਵੰਡ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਵੰਡ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਕੁਲੈਕਟਰ ਰਕਮ ਵੰਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਵੰਡ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ। ਇਸ ਲਈ, ਵੰਡ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਧਿਰ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਅਤੇ ਭੂਮੀ ਅਧਿਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 (3) ਅਤੇ ਧਾਰਾ 30 ਅਤੇ ਸੀਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ 24 ਮਾਰਚ, 1961 ਅਤੇ 26 ਮਈ 1962, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਚਿਤ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਭੂਮੀ ਅਧਿਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਡੀ. ਐਨ. ਅਵਸਥੀ, ਵੀ.ਸੀ. ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ ਅਮਰ ਨਾਥ ਸੂਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਵਕੀਲ।

ਐਚ.ਆਰ. ਮਹਾਜਨ, ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵਕੀਲ।

ਆਰਡਰ(ਹੁਕਮ)

ਜਿੰਦਰਾ ਲਾਲ, ਜੇ. - ਇਹ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕਾਂਗੜਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਭੂਮੀ ਅਧਿਗ੍ਰਹਿਣ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ 24 ਮਾਰਚ, 1961 ਅਤੇ 26 ਮਈ, 1962 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਭੂਮੀ ਅਧਿਗ੍ਰਹਿਣ ਕੁਲੈਕਟਰ, ਕਾਂਗੜਾ ਨੂੰ ਭੂਮੀ ਅਧਿਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਤਹਿਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਭੂਮੀ ਅਧਿਗ੍ਰਹਿਣ ਕੁਲੈਕਟਰ, ਕਾਂਗੜਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਹੈ ਪਰ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਤਾਮੀਲ (ਨੋਟਿਸ ਮਿਲ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ) ਹੈ। ਨਾ ਤਾਂ ਉਹ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਸਿਰਫ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਤੋਂ 5 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨੁਕਤਾ ਬਹੁਤ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਧਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਲੀਲਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਤੱਥ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ। 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1926 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਤੋਂ 6 ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੁਖੀ ਆਰ.ਐਸ.ਕਨ੍ਹਈਆ ਲਾਲ ਨੇ ਖਜ਼ਾਨਾ ਮੱਲ, ਤੁਲਸੀ ਰਾਮ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਜ਼ਮੀਨ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਫਰਵਰੀ, 1927 ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੰਤਕਾਲ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸਾਲ 1936 ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਿਰਵੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਬਸੰਤ ਮੱਲ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ 800 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲੀ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਹ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ-ਧਾਰਕ ਵੀ ਸੀ। 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1939 ਨੂੰ ਬਸੰਤ ਮੱਲ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਗਿਰਵੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਇਸ ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੰਤਕਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

1960 ਵਿੱਚ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਪਰੋਲਾ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਗਿਰਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸਮੇਤ ਕੁਝ ਜ਼ਮੀਨ ਅਧਿਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਭੂਮੀ ਅਧਿਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ, 1894 ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਅਤੇ 6 ਤਹਿਤ ਅਧਿਸੂਚਣਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਉਹ 6 ਮਾਰਚ, 1961 ਨੂੰ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਭੂਮੀ ਅਧਿਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੁਲੱਗ 'ਏ' ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭੂਮੀ ਅਧਿਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 (ਏ) ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਪਟਵਾਰੀ, ਹਲਕਾ ਪਪਰੋਲਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼

ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਰਸੀਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਰੇਕ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, 22 ਮਾਰਚ, 1961 ਨੂੰ ਭੂਮੀ ਅਧਿਗ੍ਰਹਿਣ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੀਆਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਤੇ ਹੋਏ ਮਾਲ ਸਹਾਇਕ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ। ਇਹ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਲਗਾਈ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਅਤੇ ਸਮਾਗਮਾਂ ਦੇ ਰੋਜ਼ਨਾਮਚੇ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਭੂਮੀ ਅਧਿਗ੍ਰਹਿਣ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ 24 ਮਾਰਚ 1961 ਨੂੰ ਉਕਤ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਏ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਿੱਤਾ ਸੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭੂਮੀ ਅਧਿਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 (3) ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਢੰਗ ਬਾਰੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਅਨੇਕਚਰ 'ਬੀ' ਜੋਕਿ ਇੱਕ ਫਰਮਾਣ (ਅਵਾਰਡ) ਸੀ, ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਮਾਬੰਦੀ ਵਿੱਚ ਮਾਲਕੀ ਅਤੇ ਕਾਸ਼ਤ ਕਾਲਮ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਇਸ ਫਰਮਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਸੀ।

29 ਜੁਲਾਈ, 1961 ਨੂੰ ਕਾਂਗੜਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਕੇਸ ਲੜ ਰਹੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ, ਜੋ ਬਸੰਤ ਮੱਲ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹਨ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਾ "ਪਾਪਰੋਲਾ ਵਿਖੇ ਸੀਡ ਫਾਰਮ ਲਈ ਅਧਿਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ" ਹੈ। ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਖਾਤਾ ਨੰਬਰ 30, ਖਟਮਿਨੀ ਨੰਬਰ 85, 81, 87 ਅਤੇ 88 ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜੋ 72 ਕਨਾਲ ਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੇਕਚਰ 'ਸੀ' ਵਜੋਂ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਿਆਂ ਜਵਾਬ ਭੇਜਿਆ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਦੇ ਅੱਧੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ 5,250 ਰੁਪਏ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। 16 ਜਨਵਰੀ, 1962 ਦੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਵਿਖੇ ਕਾਂਗੜਾ ਦੇ ਭੂਮੀ ਅਧਿਗ੍ਰਹਿਣ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 800 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਗਿਰਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖਰੀਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਸਿਰਫ ਉਸ ਰਕਮ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਗਿਰਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ 22 ਫਰਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ ਕੁਲੈਕਟਰ ਕੋਲ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18, 30 ਅਤੇ 31 ਤਹਿਤ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਭੇਜਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ਰਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ-

"ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੰਡ 16 ਜਨਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਫਰਮਾਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ 24 ਮਾਰਚ, 1961 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਵੰਡ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 10 ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ। ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ 2 ਫਰਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ ਫਰਮਾਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੰਡ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇ। ਅਰਜ਼ੀ ਗਲਤ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵੰਡ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ, ਬੇਰੋਗੀਤਾ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸੁਬਰਾਮੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ (1) ਇਸ ਲਈ ਭੂਮੀ ਅਧਿਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਤਹਿਤ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ ਕੋਲ ਭੇਜਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਇਹ ਉਹ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਖੀ ਹਨ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਡੀ ਐਨ ਅਵਸਥੀ ਨੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਭੂਮੀ ਅਧਿਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਤਹਿਤ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 18 ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਉਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਧਾਰਾ 30 ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਵੰਡ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹੀ ਜਾਂ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹਿੱਸਾ, ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹੀ ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੈ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਕੋਲ ਭੇਜ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਵੱਲੋਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਤੇ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਹ ਖੁਦ ਵੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਖੁਦ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ 30 ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਧਾਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਤੋਂ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਖੋਹਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

[ਉਸ ਦੇ ਲੌਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 30 ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧੇ:]।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ:

[ਉਸ ਦੇ ਲੌਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 18 ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ:]

ਹੁਣ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣਾ ਫਰਮਾਣ ਦੇਣ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਭੇਜੇ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮਾਪ, ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੈ ਜਾਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਵੰਡ ਬਾਰੇ ਹੈ।

ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਧਿਰ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਸਿਰਫ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕਰ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਉਹ ਇੰਨਾ ਹੀ ਦੁਖੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਿਰਫ ਉਦੋਂ ਹੀ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ 16 ਜਨਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ ਵੰਡ ਦੇ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਵੰਡ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਫਰਮਾਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਵਾਲਾ ਮੰਗਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਵਿਦਵਾਨ ਕੁਲੈਕਟਰ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਗਲਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੀ।

ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਅਵਸਥੀ ਨੇ ਇਸ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਅਧਿਗ੍ਰਹਿਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 9 (3) ਅਤੇ (4) ਅਤੇ 12 (2) ਵਰਗੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਮੁਵੱਕਲ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਧਿਗ੍ਰਹਿਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉਸ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਦੂਜੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 9 (3) ਅਤੇ (4) ਅਤੇ 12 (2) ਦੀ ਕੋਈ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਮਾੜਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਫਰਮਾਨ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਸਨੇ ਪੂਰਾ ਨਾਰਾਇਣ ਬਨਾਮ ਆਗਰਾ ਦੇ ਕੁਲੈਕਟਰ (2) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੌਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕੋਈ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਫਰਮਾਨਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਹਰੇਕ ਫਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸ ਦੀ ਕੀਮਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਫਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਮੁੱਲ ਦੀ ਵੰਡ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਅਵਸਥੀ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਪੁਰਸਕਾਰ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਟੁੱਟ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇਕ ਸੰਪੂਰਨ ਫਰਮਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਵੰਡ ਦੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ 16 ਜਨਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਅਵਸਥੀ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 11 ਤਹਿਤ ਆਪਣਾ ਫਰਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣੇ ਜਾਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਵੰਡ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਧਾਰਾ 18 ਤਹਿਤ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਉਸਦਾ ਫਰਜ਼ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਮੰਡਾਮਸ ਦੀ ਰਿਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਪੇਰੀਆ ਪੱਲੀਵਾਸਲ ਦੇ ਹੁੱਕਦਾਰ ਬਨਾਮ ਆਰ.ਡੀ. ਅਧਿਕਾਰੀ (3) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਨਾਨਕ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਪਿਰਾਨ ਦਿੱਤਾ (4) ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਕੋਲ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਅਸਲ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ: ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਵੰਡ ਬਾਰੇ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਧਿਰ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਵਾਲਾ ਮੰਗ ਸਕਦੇ ਹੈ ਜੇ ਉਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਤਹਿਤ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋਣ?

ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 18 ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਧਿਰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫਰਮਾਨ ਜਾਂ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਅਜਿਹਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ, ਬੇਸ਼ਕ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕੋਈ ਧਿਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਸਿਰਫ ਵੰਡ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਅਵਸਥੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਫਰਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਵੰਡ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਫਰਮਾਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਵੰਡ ਬਾਰੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੰਡ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫਰਮਾਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਫਰਮਾਨ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜੇ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵੰਡ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਵਾਲਾ ਸਿਰਫ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 30 ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਕਲਪਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਸ਼ਾਮਲ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਰਕਮ ਨੂੰ ਖੁਦ ਵੰਡਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਇਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਰਕਮ ਵੰਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਵੰਡ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ। ਇਸ ਲਈ, ਵੰਡ ਕਾਰਟ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਧਿਰ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਇਕ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਧਾਰਾ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੰਡ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਭੇਜਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਹੋਵਾਗਾ ਜੋ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡ ਦੀ ਰਕਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਵੰਡ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਇਸ ਲਈ, ਧਾਰਾ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੰਡ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵੰਡ ਬਾਰੇ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲਾ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵੰਡ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵੰਡ ਧਾਰਾ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਉਦੋਂ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ।

ਇਸ ਲਈ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦਾ ਹੁਕਮ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਮੰਡਮਸ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਕੋਨੇਕਟਰ, ਕਾਂਗੜਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਨੂੰ ਕਿ ਉਹ ਭੂਮੀ ਅਧਿਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਤਹਿਤ ਰਕਮ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜੇ ਕਰੇ। ਪਰ ਕੁਲੈਕਟਰ ਪੇਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਪਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਤੋਂ 5 ਤੱਕ ਹੋਏ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਲਾਗਤ ਹੋਵੇਗੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 2 ਤੋਂ 5 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ 100 ਰੁਪਏ ਦੀ ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਰਕਮ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

- (1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1959, ਮੈਸੂਰ 265
- (2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1932 ਪੀ. ਸੀ. 102.
- (3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1963 ਮੈਡ. 109.
- (4) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1941 ਲਾਹ. 268,

ਕਾਦਮਬਿਨੀ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ – ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।